

ЛИС МІКШИТА

НАШІ ПИСАНКИ

Небезпечний історик.

На засіданні УВАН наші вчені мужі радяться в котрого автора замовити правдизу і нефальшовану „Історію Москозщини“.

Врешті хтось піддає думку:

— В професора Оглоблина,
— Чому якраз у нього? — питає голова.

— Бо поки він її напише, московська імперія напевно розвалиться.

Чай однострою

Ньюйоркською підземкою їде один із жижих ще наших генералів на якусь святочну академію в генеральському мундірі, спеціально пошитому для таких okazji. Довкола нього товпляться американські діти, про щось його питають, але пан генерал, очевидно, не розуміє англійської мови і каже до свого ад'ютанта:

— Ці діти напевно цікавляться мою військовою формою. Пояснить їм, будь ласка, що це форма генерала Армії УНР.

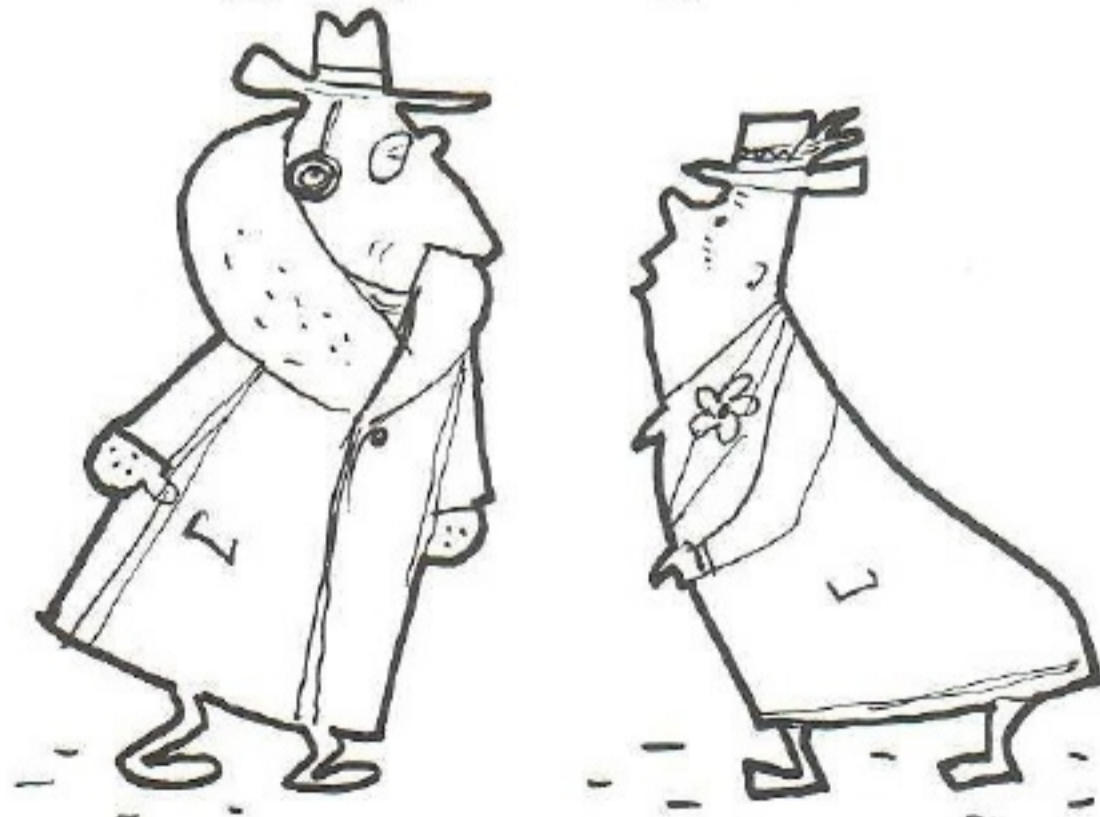
— Ні, пане генерале, — відповідає ад'ютант, — діти питаються, в якому готелю ви працюєте портиром.

Епіграма

Любко Гуцалюк.
Штурмом взяв Париж.
Щоб всім доказати,
Всіх переконати,
Що може бути
з вівса
риж!

І. К.

ВЕЛИКДЕНЬ У ФІЛАДЕЛФІ

— Ви чому ходите в кожусі?..
— Бо ще не скінчили коляди на ЗУДАБ.

Як серце тьохне (це буває),
То аж стрибаєш — хай то чорт!...
І біг би ти кудись в безкрає,
Скажім, наприклад, наче хорі.

А серце тьохкає, бо звісно —
Кохання — це зрадливий міст,
І на душі стає так пісно,
Пісніше, ніж в найбільший піст.

Іще такого не бувало,
Щоб хтось кохання не зустрів,
Щоб проміняв його за сало
Або за миску лирогів.

Воно тебе пече, гаряче,
(Хоч як від себе й не гони),
І відчуваєшся, неначе
Ти в натовпі згубив штани.

А як минеться тее диво
(Такий буває часом рік),
Ти раптом вигукнеш щасливо:
— „Я знову вільний чоловік!!“
Бабай.

Нашим Передплатникам, Читачам, Співробітникам

бажаємо

Веселих Свят!

Редакція і Адміністрація

ЛІСА МИКИТИ

Висновок

Прихильник і симпатик нашого журналу ще з табору „Орлик“ у Берхтесгадені, д-р Ярослав Гриневич, заявляє урочисто, що не має нічого спільного з ворогом „Лиса Микити“ п. Гриневичом з Шикаго (крім того самого прізвища). На знак солідарности з „Лисом“ складає символічного долара на Пресовий фонд.

Вітаючи „Лиса Микиту“ з його десятиріччям, на Пресовий фонд надіслали:

Д-р І. Дудко — 10 дол.

Д-р О. М. Волянський, ВП. С. і М. Гарасевичі, д-р Т. Парфанович — по 5 дол., О. Німилевич 3 дол., д-р О. Школьник — 2.50 дол., о. М. Головінський, д-р Р. Миколаєвич, М. Коренець, В. Рижевський, С. Романець, М. Швейко, С. Благий і Р. Тимчук — по 2 дол., о. Т. Левицький, Т. Шевчук — по 1 дол.

Всім ВШ. Жертводавцям щиро дякуємо.

Анакреон

(„Руси єсть веселіє пити“
— Володимир)

Як спрагло після суховію
п'є благодать дощів земля,
як луки ярно зеленіють,
як весело ліси шумлять!

І знов спиває до краплини
з землі вологу суховій
і, не напившись, знову лине
на став донити якхутчій.

Як місяць тягне океани
щофази потай під відплив
і вичакловує омани,
немов би й келилька не спив!

А смоком сонце явно й хижо
висушує річки, моря,
запекло бризкаючи снігом!..
Чому ж не пив би теж і я?

В перекладі Ол.

ВЕЛИКДЕНЬ

у Новому побуті

Треба хіба привітати той факт, що якоесь нам цього року календарі вирівнялись і всі українці, на землі Айзенгауера суцї, мають, цим разом, один Великдень. З приводу цього вирівнання дехто радіє, а дехто може смутитися. Радіє, передусім, редактор „Лиса Микити“, бо принаймні тепер знає, коли має бажати „Великих Свят“ своїм ВШановним Читачам. Бо так, коли свята розділені, то не знати, за яким календарем бажати: за дїтройтським, чи за ню-йоркським. А два рази бажати з однієї okazji, то воно виглядає трохи смішно, навіть у смішному журналі.

Але не дуже тішаться цим вирівнанням діти наших парохїяльних шкіл... Бо коли, наприклад, припадає дві Великі П'ятниці в році, то вони мають нагоду два рази не йти до школи — за новим і за старим стилем, і за обидвома стилями грати в „боли“ на 7-їй вулиці, стріляти „на віват“ з капелів, чи герцювати в парку по зелено рясніючій травичці.

Розуміється, не всі діточки герцюють в парку, чи вибивають „болами“ вікна в „Сурмі“. Бо ж є чемні пластуни і пластунки, юні сумівці і сумівки, які тримають почесну сторожу коло Пляцанниці. Та найбільший подив зібраних коло Божого Гробу вірних викликають члени церковної оркестри, в мундірах з золотими кутасами, в шапках з пір'ям і з карабінами на плечах! Одним словом — таке страшне військо, що сам Пилат налякався б його... При чому, уявіть собі, карабіни двигають не тільки хлопці, але й дівчата, на превелике згіршення деяких їмость з нової еміграції, бо стара вже до всього тут привикла, а навіть поволеньки звикає до скитальців.

Що тут багато балакати: за таким, чи за ським стилем — як прийде той святий Великдень, то наш „давнтавн“ набирає зовсім українського характеру, а вже напевно стається більше український, як Київ, чи Львів. У Велику Суботу, з 9-ої години ранку, як зачнуть людоньки нести паски, то несуть та й несуть до пізнього вечора, аж о.о. Василянам руки умлівають від кроплення, хоч і працюють, бідаки, на кілька змін.

При чому вже тепер не несуть пасок у паперових „бегах“, ніби оселедці з маркету, як то колись бувало, а все в кшпичках, гарненько вишиваними рушниками прикритих.

Тут вже, очевидно, помічається вплив політичної еміграції, що зробила вишивку так само, як писанку, засобом визвольної боротьби та освідомлення чужинців.

Бувальці звертають увагу, що кожного року на Великдень в церкві щораз більше „однорічників“, тобто таких богомільців, які відвідують Божий дїм раз, чи два рази до року. Дехто каже, що це навертаються до віри батьків ді прогресисти з 4-ої вулиці, які мали тепер нагоду поїхати до Краю та подивитись на тамошні гаразди. Подивились — та й зразу їм очі відкрились...

Ще один цікавий момент: на наш Великдень приїжджає поліція з 5-го дистрикту і забарикадує для колового руху 7-му вулицю, щоб жадні там іновірці не перешкаджали українцям христосуватись. Бо хоч це, кажуть, і православний звичай, то в останніх часах він став дуже популярний і в греко-католиків; зокремо щиро його пропагує старше парубоцтво. Хто не вірить — хай приїде до нас за рік на Великдень, за старим стилем.

І кер

ПРОТИНІМЕЦЬКА АКЦІЯ ХРУЩОВА

— Він — загроза миру!

З СОВЕТСЬКОГО ФОЛЬКЛОРУ

Розцвітає черешенька,
Розцвітає вишня.
Ой чого ж ти, дівчинонько,
Така гордо-нишна?

Ой того я гордо-нишна,
Що я пролетарка —
Ні коровиці, ні свинки,
Хоч сама свинарка.

Ні коровиці, ні свинки,
Ані поросяти,
Правий чобіт — без підонви,
А лівий — безі'ятий.

А у мого миленького
Ще краця відміна:
Обірвались ноговиці
По самі коліна.

Обірвались ноговиці
Дірява стапчина,
Поза ковнір вони лаять
З чорними очима.

Поза ковнір, поза руб'я,
Поза драпку драпу...
А всі щиро відробляють
Леніна програму.

Сіґмаро

СОРОКА

НА ПЛОДІ

— Кажуть, що після великої сповіді през. Дмитро Галичін за покуту мусів дати 1.000 доларів на Духовний Семінар у Стемфордї.

— В Ньюарку місцеві оо. Редемптористи зробили добрий бізнес: продали церкву магістратові, а тепер назад її піднаймають, щоб правити богослуження.

— Пароха Ютіки, о. Богдана Смика, називають отцем-чудотворцем, бо йому вдалося запрягти до співпраці греко-католиків з автокефалістами.

— Кажуть, що в будинку Українського Інституту Америки в Нью Йорку страшать по ночах портрети діячів нашої культури, роботи придворного маляра пана Джуся.

— Фінансові справи „Провидіння” так тепер поправились, що головний радний д-р Микола Ценко записався до філадельфійського „Клубу Оптимістів”.

— З нагоди появи нової книжки Івана Смоля „На зеленому підгір’ї” редакція „Свободи” зробила чудову рекламу Українськ о м у Народному Союзові.

— „Самопоміч” з Нью Йорку купила такий модерний будинок, що самі члени Управи часто тепер блудять і замість до нього, попадають до бару „Лиса Микити”.

Несиміст

— Ну, який був обід?

— Це ще покаже секція труппа...

Догадлива

— Оля, по недавній трагедії, дуже терпить, але мовчить.

— Певно ще немає в хаті телефона...

Модерне подружжя

— Ці Ковальські то мусить бути дуже молоде подружжя?

— Так, справді дуже молоде: ще навіть не пошлюбі.

(„Шпількі”, Варшава).

Між закоханими

— Розкажи мені, коханий, щось більше про себе, про твоє життя...

— Що ж ти хотіла б знати, дорогенька?

— Ну, наприклад, яке в тебе авто?

— Шутка б'є, не л б'ю!

— Нарешті наша пропаганда дала наслідки! Знають, що ми українці!

ПЕРЕДКОНГРЕСОВЕ

„Тайна дипломатія в Торонті! „Двері для преси закриті!” — такими сенсаційними заголовками привітали торонтські газети першу перед-світово-конгресову нараду представників дзох наших Централь, УККА і КУК-у.

Воно було трохи так, а трохи і не так. Справді — представників преси не допущено, ні до нарад, ні на трактament у Пальм Плаза, але ж не можна сказати, щоб там не було редакторів, і то таких активних, як д-р Матвій Стахів, ред. Волтер Душник, ред. Волод. Мартинець, ред. І. Сирник, і найактивніший, очевидно, Петро Волиняк.

До редакторів можна ще зарахувати маршала В. Мудрого з львівського „Діла” і газетних менеджерів п. Дмитра Галичина та Іга Білинського. Так, що майже половина учасників наради (і бенкету) мали щось спільного з пресою. Тим воно й дивніше, що так громадно зібрані газетярі, не допустили до нарад, чи хоч би до хапатні, цих товаришів пера, що не мали щастя стати делегатами і брати діст...

Представник „Лиса Микити” мав нагоду бути в Торонті в тиждень після тієї історичної наради і де-що довідатись про її закуліся, бо ж відома річ, що русини не вміють тримати язика за зубами, і чим секретніша справа, тим скоріше її випапляють.

Ото ж, прошу вас гречно, президент Дмитро Галичін мав підставу застосувати тайну дипломатію і не допустити представників преси, а ще таких цікавських, як, напр., Только Курдидик. Чому?.. На це питання француз відповів би ляпідарно „Шерше ля фам!” Тобто, по-наськомому сказавши, якщо десь несподівано вискочить якийсь „тробель”, то напевно через жінку!

На нараді в Торонто, як відомо, в числі 22-ох учасників була тільки одна жінка — вайспрезидентка УККА, п-ні Олена Лотоцька. Але яка жінка! „Фирст Лейді” з Філадельфії! Як довірочно поінформовано нашого корес-

ВЕЛИКДЕНЬ В УКРАЇНІ

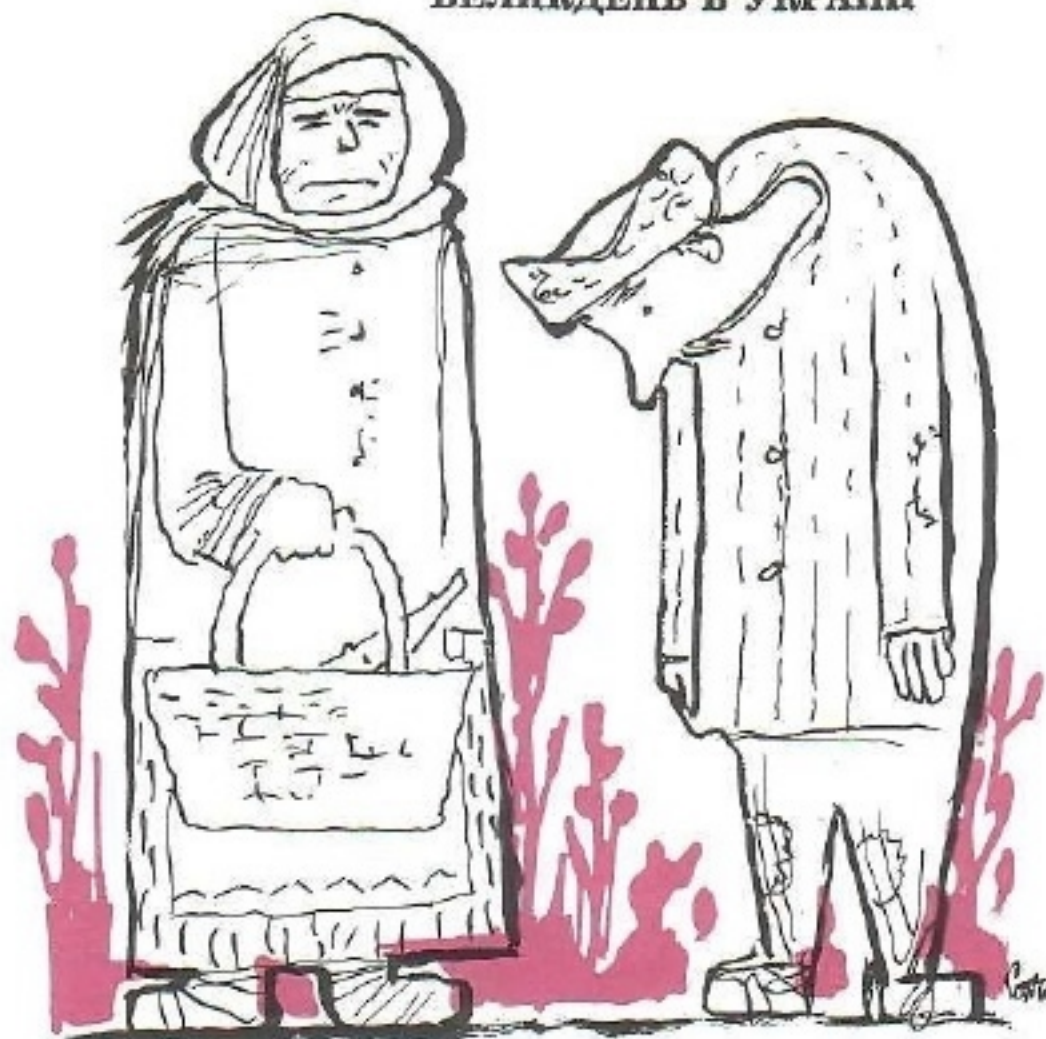
пондента, оця одна лейді водила за ніс всіх мужчин, а їм було, просто, соромно, що піддалися жіночій диктатурі і тому зробили нараду секретною!

Кажуть, п-ні Олена Лотоцька зараз на вступі склала таку заяву:

— Мої панове, ви тут багато не рипайтесь, а слухайте, що я вам скажу! Ми, зорганізоване жіноцтво, маємо за собою великий досвід у світовому конгресовому русі, тоді, коли ви ще початківці в цьому ділі, ще зовсім зелені. Ми, українські жінки, вже тоді скликали Світові Конгреси, коли де-хто з вас ще казав на хліб „папа“. Як послухаєте наших порад і вказівок, то все буде ол-райт, а як ні, то шкода мучити худобу і витрачати народній грейцар, — нічого з цього не вийде!

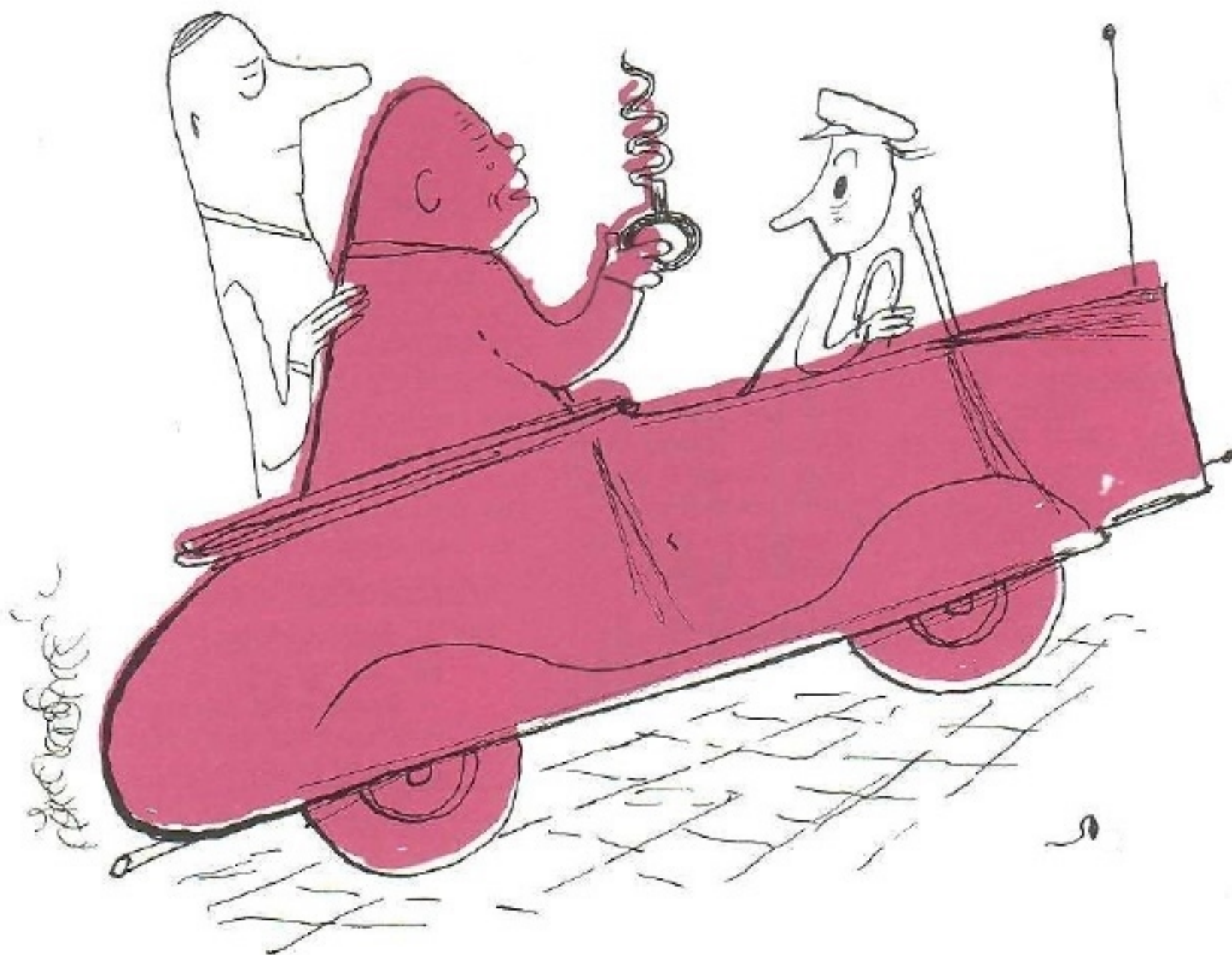
Заяву п-ні Лотоцької велів пан президент Галичин викреслити з протоколу, але вона попала в місячі руки і ми її тепер вперше публікуємо.

(К-р)

— Що несете святити?
— Хрін, бо паску з'їли ще на Різдво.

ІДЕ, ІДЕ ЗЕЛЬМАН ...

ХРУЩОВ І КЛЮЧ МИРУ

ЮВІЛЕЙНІ ОКРУШИНКИ

Коли на сцені Тави Голу у Філадельфії появилося 150 співачок і співаків „Думки“, щоб почати ювілейний концерт, — захоплений о. Харина скрикнув:

— Гляньте, який кольосальний хор! Якби його поділив на менші, то було б чим обслужити всі парафії нашої дієцезії.

По концерті з католицьких кіл висунено застереження, чому „Думка“ почала свій концерт піснею „Хвала Зевесові“, а не привітала слухачів словами „Слава Ісусу Христу“?

Один з членів Управни „Тризуба“ сказав членові „Думки“ д-рові Каратницькому:

— Тепер наші шанси вирівналися: в нашому „Тризубі“ грають мадари, і в вашому хорі рятує ситуацію солістка-мадярка!

(Як відомо — п-ні Шарльота Ордасі-Баранська є малярського походження).

Знаменита „Свобода“ в оголошенні з 26-го березня зробила автором кантати „Вибір Гетьмана“ Курдидика (замість Бориса Кудрика). Славко Курдидик заявив, що не почувався з цього приводу ображений і не вимагає відшкодування.

Щодо самої кантати музикознавці кажуть, що навіть дороблений фортепіановий супровід не зумів применшити її вартости.

Під час концерту у Філадельфії три сопрана втратили притомність на сцені. Як виявилось, причиною було те, що три тенори стояли дуже близько за ними.

Стахановець

Голова колгоспу до сторожа:

— Діду, обірвіть картку з календаря, запишу вам трудовень. („Крокодил”).

Перелікода

— Може приїдете до нас на свята?

— Дуже жалую, але не можемо: ми також цього року змінили календар.

Львівська Фотема

ОЛЕКСА НОВАКІВСЬКИЙ

Космацькі гуцули говорили про Олексю Новаківського:

— Цес, як би вибухла Україна, то був би цісаром.

Стільки-то достоїнсти і патріархальности було в його поставі; руках, бороді, а навіть в його де-що перестарілій мові. До своїх учнів він завжди звертався через „пан” і третю особу.

— Нехай пан не смаркають більше над цим рисунком!

Нераз сердився, потрясав головою, як лев, підносив угору палицю і робив тоді враження Мойсея серед непокаяних жидів.

Був час, коли Новаківський взагалі не виходив з мешкання. Проходжувався з грубезною палицею по кімнаті, чи по робітні, підпираючись та штикульгаючи на ногу. Ніхто з численних тоді його учнів не знав, що в нього з його ногою, і ніхто не насмілювався запитати його про це.

Аж одного разу, перед виставкою, на засіданні Т-ва Прихильників Мистецтва вяринула проблема, як дістанеться на відкриття виставки Новаківський, коли в нього хвора нога?.. Вирішили, що тією справою займеться Микола Голубець.

О. НОВАКІВСЬКИЙ
(В карикатурі О. Сорохтея)

Того ж вечора, вертаючись із засідання, Голубець зустрів у трамваї відомого і слазного лікаря, д-ра Панчишина.

— Пане докторе, чи можете мені сказати, що саме в Новаківського з ногою?

— Нічого, здоровий, як бик! — відповів лікар. — Я оглядав ногу, нічого нема, зін тільки вмовляє у себе хворобу.

Після такого запевнення зродився в Миколи Голубця плян „випробувати” ногу О. Новаківського. В день відкриття виставки Голубець вислав по майстра „фіякра” з двома студентами. Вони знесли Новаківського на кріслі до повозки, посадили і завезли до бу-

динку НТШ, де приміщувалась виставка. Там знову винесли крісло, посадили його в ньому і потаскали аж на другий поверх.

На виставці Новаківський трохи сидів на кріслі, а трохи, підпираючись палицею і тримаючись стіни, шкандибав та оглядав картини. Врешті, коли вже відвідувачі розійшлися, він попросив відвезти його додому.

Голубець закликав студентів і щось пошептав їм на вухо. За старим церемоніялом хлопці посадили мистця на крісло і понесли. Яке ж було здивування достойного маестра, коли на першому поверсі студенти поставили крісло з його особою на коридорі, а самі вернулися назад нагору!

Новаківський якийсь час крутився неспокійно на кріслі, а далі почав гукати. Згори ніхто не відзивався. В будинку не чути було живого духа. Погукавши, полаявши та постукавши палицею, маестро рад-не-рад встав із крісла і притримуючись стіни, обережно зійшов униз, на вулицю. „Фіякра” на вулиці теж не було...

Чи він зайшов пішки аж на Святоюрську гору, чи скористав з якогось засобу льокомоції — того ніхто потім не довідався. В кожному разі в тиждень після того люди бачили Новаківського в кілі...

ЕКО

Йдуть дівчата з писанками
В „Український Ресторан”.
Там є хлопці, як соколи:
Це Миронцьо і Стефан.

З Світлим Великоднем щиро вітають всіх прихильників бару і кухні, особливо членів УСК-у, власники Українського Ресторану в Нью Йорку

С. Бардигула і М. Сітницький.

Ukrainian Restaurant
105 St. Marks Place, NY City

З ВОСКРЕСЕННЯМ
ХРИСТОВИМ

щиро вітає Всіх Шановних
Покупців

ІВАН ЖУРКІВСЬКИЙ
11415 Jos. Campau,
Detroit 12, Mich.

Це випадкові думки і на випадковій темі. На цей раз дещо з ослиного загумінку... Чому, наприклад, усі одногласно називають ослів дурними? Тому, що вони влохі і вперто терпеливі? Чи тому, що мовчки двигают на собі великі тягарі і не гнутья, коли на них сїдають удвічі тяжчі від них магомети, ба навіть часом дістають при цьому надхнення і співають могутнім басом, щоб показати своїм вершникам, які то вони молодці?

Щоб в'яснити ці питання, подам тут пару причинків, пару фактів. На жаль, мені особисто якось не довелось бачити живих ослів. Бачив тільки покруч осличу — мулів, тобто культурнішу відміну цієї тварини. А було це так:

Наш сусід Йосип Схаб дуже кохався в конях і виплекав собі таку слазну пару, що було любо подивитися. Не коні, а змії. За це люди вельми шанували Схаба, а сам він не знав, як високо голову тримати. І не дивниця, мав чим похвалитись. Аж одного дня надійшла чутка, що настала Польща і першим ділом рушила на Україну, щоб приєднати її до „мацєжі“. Як Йосип Схаб почув про це, то відразу переіначився: став називати себе Юзефом Схабовським, а замість слова „люди“, почав казати „хами“.

І, ось, одної ночі справді прибуло до нашого села польське військо. Переночувало, а на досвітку пішло далі. Відходячи, забрало в пана Схабовського його коней, а йому лишило пару мулів. А я нічого про це не знав, і коли вранці виліз надвір і розглянувся по світі, то побачив на Схабовім подвір'ї, замість коней, якусь дивну скотину.

Підходжу до самого плоту, вділяюся пильніше, протираю очі, але хоч убийте, не розумію, що воно таке. Аж виходить із хати сам пан Схабовський.

— Пане Юзефе, — кажу, — а що це за така скотина у вас? Коні — не коні, корови — не корови. Шерсть ніби кінська, але ж хвости коров'ячі і вуха повигина-

лися догори, як у старих зайців. Що сталося з вашими кониками? Щось вони не такі.

Пан Схабовський не зронив ані слова. Обізвався його сусід з другого боку:

— Це така мацєжиста кавалерія.

— Як кажете?

І сусід розповів, якто польське

військо забрало в пана Схабовського коней, а йому дарувало мулів, а самі ж мули — це грішні і мерзопакосні виплоди прелюбодійства між ослиами і кобилами.

— Тьху! — і сусід плюнув так сильно, що досяг мулів.

Після того Юзеф Схабовський знову став називати себе Йосипом Схабом, замість слова „хами“, почав казати по-старому „люди“, а його жінка знову розвішала на стінах руські образи, що їх перед тим повикидала на горище. Руського Ісуса Христа, руську Мати Божу...

Це був єдиний випадок, коли я бачив щось осличе, з достеменними, справжніми ослиами я так таки й не зустрічався. Тільки позаочно познайомився з ними, коли ходив до початкової школи і вчизся різних байок. В тих байках попадалися часом осли. Та й то не правдиві, а якісь буйні витвори примітивної фантазії. Один із них, наприклад, був музикальним критиком, а другий диригентом поліфонічної оркестри. Страшні дурні! Але це фантастичні видумки, а не факти. І коли взяти на добрий розум, то проти цих створінь я не повинен би мати ніякого недоброго почуття. Однак, я таке почуття маю... А то знову з таких причин.

На одинадцятому році свого життя я закінчив повний курс наук у нашій початковій школі і приступив до складання держав-

них іспитів (до слова сказати, земляки повинні б уже давно відсвяткувати мій ювілей із цього приводу, але щось нічого не чути...). Шкільний уряд прислав на цей акт інспектора народніх шкіл, а той пан мав на собі білу кабатину із золотими пагонами навпоперек із багатьма лискучими гудзиками, покритими царськими орлами.

Так само духовна влада прислала свого соглядателя, отця благочинного в шовковій рясі, з довгими косами і з великою бородою. При іспиті був ще малий учитель і наш батюшка. Усе це начальство сиділо за столом і вихапувало нас одно по одному на спитки. Від переляку тіпала мною тетюха. Чекаючи на свою недолу, я глянув у вікно. Там ходила квочка з курчатами. „Боже, — подумав я, чому я не курка? Не потребував би ні школи, ні іспиту, ні свідоцтва“. Я тоді ще не знав, що можуть бути школи без іспитів, а свідоцтва чи дипломи без шкіл. Так само не знав, що є країни, де дітей у школах наближено до курчат. Найбільше, що від них вимагається по восьмирічних байдиках, то справити собі рогатий каптур і сфотографуватися в ньому. Цього я не знав.

Коли, нарешті, вимовили мого прізвище, мене занудило і відразу все, що було в голові, перемакітвилось. Дивлюся на начальство і ніяк не можу розпізнати: всі поробилися однакові, як китайці.

Спитали мене, як читається десята заповідь. Бо першим іспитом був Закон Божий. З уваги на те, що кожна християнська віра вимовляє цю заповідь інакше і що навіть не всі модерні богослови знають її, подаю цю заповідь так, як нас учили:

„Не пожелай жени ближного твоего, ні раби его, ні раба его, ні вола его, ні осла его, ні всего, елика суть ближного твоего“.

Цю заповідь ми проказували щодня цілим колективом по закінченні науки в школі, і кожне знало її так, що могло крізь сон виспівати. Так само інші заповіді. Але через великий переляк я, замість „ні осла його“, сказав „ні села його“. Три рази казали мені

повторити, і всі три рази я казав „села”, а не „осла”!

— Ну, це пропачий осел! — провік отець благочинний.

Мене „зрізали” і примусили ще один рік ходити до школи.

Тепер я бачу, що державна комісія була таки несправедлива до мене. Вимагати від українського хлопчини, щоб він не „пожелав” чужого осла, коли тих ослів на Україні ніде ані знаку не було, то рішуче забагато. Досить, щоб дитина не зазіхала на чужу жінку, чужу наймичку, чужу корову чи там вола. І кінець!

І я мусів ще рік ходити до школи. А все через осла, що його увічі ніколи не бачив. І з того часу я набрався великої ідіосинкразії до всіх ослів і не можу без відрази про них згадувати. Тому не дивуйтесь, добрі люди, що мені на кожному кроці привиджуються если. Особливо часто це трапляється, коли натикаюся на ідолопоклонників старшого брата, отих, що опинились „за синім океаном” Пригадується Юзеф Схабовський. Той теж хрунів. Але тільки один раз. І за цей раз нарозумився і вже більше ніколи не хрунів. А ті, що „за синім океаном”, хрунять безнастанно, і безнастанно їх гонять у три-шніа, а вони ніяк не можуть зрозуміти, що хлібодавці тримають їх доти, доки потребують осяччих їх копит і осяччих вух.

Сімаро

“THE FOX”

Editor Edward Kozak
Address: “The Fox”
4921 Larkins
Detroit 10, Michigan
Tel.: VI 2-7476

Річна передплата \$ 3.00
Піврічна ..... \$ 1.50.

ПЕРЕПИС НАСЕЛЕННЯ

— А казали, що будуть чотири рубрики на Україну?

— Ха, ха! Це був — Пріма Априліє!

З ВОСКРЕСЕННЯМ
ХРИСТОВИМ
щиро вітає Всіх Шановних
Покупців

АРКА

КНИГАРНЯ

575 QUEEN ST. WEST
TORONTO, ONT. - CANADA
Tel.: EM 6-7061

Зблизька і здалека
Идуть люди до „ЕКА”
Там товар хороший
Аби тільки гроші.

Як попросите, то й на кредит дістанете красні презенти на свята і по святах, на ім'янини, уродини та інші ювілейні okazji в Фірмі

“ЕКО”

145 Second Ave. New York City
Власники, п-ні Ірена Голшовська і Павло Созанський вітають Вас із Великоднем обох стилів.

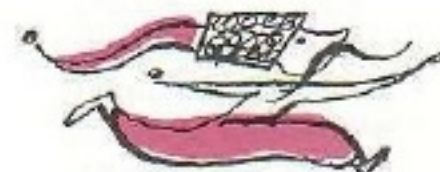

Муха-Цокотуха
То велика Пані:
Мас „Орхідею”
В центрі — на „давнтавні”.

Всі дороги ведуть на корнер Другої Езю і 9-ої вулиці, де краєється всій Метрополії знаний

Orchidea Restaurant

145 Second Ave., New York City
Власники, ВПанство М. і Д. Підгородецькі, щиро вітають Вас із Великоднем.

По святочній картки
По рекорди, писанки,
По книжки, газети, мід
Ви до „СУРМИ” всі спішіть!

Там Вас привітають добрим словом, дадуть добру пораду, як рятувати медом Ваше здоров'я і заграють на патефоні гарну гагілку
ВП. Сурмачі Старший і Молодший
SURMA BOOK Co.
11 East 7th St., N. Y. City

Писанки чудові, аж очі хвагають.
Пластинки власної марки,
Кераміка красна, добрі патефони —
Це гордоці нашої „АРКИ”.

Наш департаментовий склад на долині міста Нью Йорку „АРКА”, має першоякісні тозари на посилки до Краю.

З Світлим Великоднем вітає Вас

“АРКА”

48 East 7th St., N. Y. City
Я. Пастушенко — Р. Поритко

Є в нас Фірма голосна
Від горілки та вина:
„Олімпія Лікер Штор” —
Її власник — пан Кіфор.

Поки підете співати гагілок, додайте Вашому голосові трохи польску, скріпіть його добрим трупком з українського складу вин та горілок

Olympia Liquors, Inc.

82 East 4th St., N. Y. City
Веселих Свят!